

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

SOROZAT –
CSALÁDI TÖRTÉNETEK

SZÁJKARATE

Anya melegszendvicset csinált, és szólt, hogy menjünk tízóraizni. Nekem nem kellett mennem, mert már egy ideje ott voltam, amióta megéreztem az illatát. Danit előcsalogattuk a szomszéd parkból, Apa hozta Lenkét, és leültek a sarokba újságot olvasni. Ágó lekiabált fönről, hogy sajnos nem tud jönni, mert már *tizenegy óra*. De aztán mégis leslattyogott: pizsamásan, kócosan, egy könyvvel.

◆ Anya mindjárt vissza is akarta küldeni átöltözni, mire ő kiverte a nagyhisztit, hogy ha most felmegy, akkor nem elég, hogy a tízóráiról, de még a melegszendvicstről is lemarad. Így aztán Anya megengedte, hogy előbb egyen.

Ágó pedig nekifogott, hogy megmozgassa a sok olvasásban elgémberedett száját: elvett pár répát, és arról kezdett beszélni, hogy a titkosügynökök meg az akcióhősök mind karatéznek vagy kungfuznak, egyik se dzsúdózik. Akkor neki miért kell?

– Mert te nem vagy akcióhős – mondtam.

– Egyed a szendvicset! – mondta Anya.

– Mi az az akcióhős? – kérdezte Dani.

Ágó elhúzta a száját, és csak Anyát volt hajlandó meghallani.

– Érdekes – mondta –, régen mindig a zöltséget tukmáltad, most, hogy zöltséget eszem, most szendvicset kéne ennem...

– Úgy értettem: szendvicset is. Mindig azt kínálgatom, amit épp hanyagolsz – válaszolt türelmesen Anya.

– A ciánt is hanyagolom...

Erre Anya azt mondta, hogy szerencsére az nincs is az étlapon, aztán válaszolt Daninak, aki már tizedszer kérdezte, hogy mi az a cián:

– Méreg. Mérget pedig nem teszek elétek az asztalra – mondta Anya, és már nem volt olyan türelmes.

De Ágó nem hagyta magát lerázni. Felhúzta az orrát, és becsukta a szemét. Aztán kinyitotta, és szétnézett az asztalon.

– Hát, szerintem, ha azt a virágot megenném, az biztos mérgező lenne...

Anya sóhajtott.

– Nem kínálok nektek enni olyasmit, ami mérgező – javította ki magát.

Ágó elégedetten kivett egy szendvicset. Azt hittük, befejezte.

– A múltkor arról beszélte, hogy szinte bármilyen étel mérgező lehet, ha túlzásba vesszük... – mondta vigyorogva.

– Sőt, még a beszéd is – válaszolt erre Anya.

Dani újra megkérdezte, mi az az akcióhős, Apa és Lenke meg csak olvasták az újságot.

Ágó beleharapott végre a kenyérbe. Mindenki örült a csöndnek. Vagyis majdnem mindenki.

– Ez a szendvics már nem olyan élvezetes, mint elsőre látszott. Hideg. – A fejünket fogtuk. – Anya, jövőre járhatnék inkább karatéra?

Végül Anya megelégedte:

– Ágó, miért nem tetszik a dzsúdó?

– Mert nincsenek barátaim. És ne mondd, hogy nem próbálkozom eléggé, mert én annyit beszélgetek velük, de ők csak vágják a pofákat. Rádásul olyan durvák a nagy fiúk... mindig úgy földhöz vágna, hogy csak úgy nyekkenek a szőnyegen.

– Tényleg? – nézett körbe Anya.

– Engem nem – vontam meg a vállam.

– Engem sem – bizonygatta Dani.

– Ki érti ezt...? – szólalt meg az újság mögött Apa. ◆